

Plan El Salvador

Ikkuna maailmaamme

Planin työssä keskeistä on luoda lapsille ja nuorille tilaisuuksia, jotta he voivat keskustella elämäänsä vaikuttavista asioista. Lisäksi on tärkeä varmistaa, että aikuiset kunnioittavat lasten näkemyksiä ja ottavat heidät mukaan yhteisön päätöksentekoon. Tämän lasten tekemän raportin tarkoitus on antaa yleiskuva, millaisista aiheista lapset keskustelelevat ja kuinka he työskentelevät yhdessä.

Menestystarina kerrottavana

”Minun nimeni on Elsy Mabel Rivera ja olen 22-vuotias. Synnyin Hondurasissa Mesa Granden pakolaisleirillä, jonka UNHCR perusti tuhansien El Salvadorin sotaa paenneiden perheiden suojaksi. Perheeni, kuten suurimman osan muistakin Chalatenangon pohjoisosan perheistä, täytyi paeta pommituksia, helikopteri-iskuja ja muita sotatoimia. Olimme Hondurasissa vuoteen 1987 asti. 10.10.1987 tuhannet ihmiset palasivat UNHCR:n tuella El Salvadoriin ja asettuivat uudelleen asumaan kyliinsä, jotka olivat täysin tuhoutuneet. Me tulimme Guarjilaan, karulle maaperälle, jossa perheeni piti aloittaa elämä tyhjässä, tai ehkä jopa vähemmästä kuin tyhjässä. Olin silloin vauva.

**”Siitä asti, kun olin hyvin nuori, olen pitänyt uusien asioiden oppimisesta.”
Elsy Mabel on tehnyt kovasti töitä oppiakseen uutta joka päivä ja auttaakseen muita yhteisössään.**

Äitini kasvatti minut yksin koska isäni kuoli sodassa. Äitini nimi on Santos ja olen hänestä todella ylpeä. Hän joutui lopettamaan koulunkäynnin kolmannella luokalla, mutta hän on ollut minulle suurenmoinen opettaja. Äitini on kertonut, että minulla on isosisko, joka kuoli ennen kuin täytti yhden vuoden. Kun maassamme oli sota, ihmisten täytyi piiloutua vuoristoon, ja olla siellä ilman ruokaa ja juomavettä useita päiviä. Yöt olivat todella kylmiä ja ihmisten piti yrittää löytää sopiva yöpymispaikka. Minun pieni siskoni ei selvinnyt, hän oli liian pieni ja hauras. Äitini mukaan monet vauvat kuolivat nälkään noina kauheina aikoina.

Opiskelen neljättä vuotta yhteiskuntaviestintää yliopistossa ja valmistun toivottavasti ensi vuonna. Ikävä kyllä vain todella harvalla maaseudun asukkaalla on mahdollisuus päästä yliopistoon. Erityisen vaikeaa se on tytöille ja naisille. Tie on ollut vaikea, mutta stipendin ja oman toimintani ansiosta olen nyt tässä toteuttamassa unelmaani.

Siitä asti, kun olin hyvin nuori, olen pitänyt uusien asioiden oppimisesta. Pidän opiskelemisesta ja leikkimisestä ja kuljin äitini mukana asioille. Me vitsailimme, että olin hänen sihteerinsä, koska äitini ei osaa lukea eikä kirjoittaa hyvin. Kysyin paljon kysymyksiä, koska olen sitä mieltä, että on parempi näyttää olevansa tietämätön kerran kuin ikuisesti. Minusta tuli

Tässä olemme minä ja äitini.

Plan-kummilapsi kun olin 7-vuotias ja pikkuhiljaa opin uusia asioita, esimerkiksi tuntemaan lasten oikeuksia. En tiennyt, että leikkiminen ja hauskanpitäminen olivat oikeus, että lapsilla on oikeus olla onnellisia.

Äitini on ollut sekä äiti että isä minulle. Hän on opettanut minulle esimerkin kautta lasten oikeuksia, sillä hän on aina kunnioittanut oikeuksiani. Hän piti minusta hyvää huolta pakolaisleirillä. Luulen, että tuon ajan on täytynyt olla todella raskasta hänelle ja monille muille naisille, jotka äitini lailla menettivät aviomiehensä sodan aikana. Äitini oli kuitenkin vahva ja hän on näyttänyt minulle esimerkkiä. Hän kertoi minulle myös muutoksista, joita kuuluu tytön elämään ja kertoi minulle siitä, kuinka voin parhaiten pitää huolta itsestäni ja arvostaa omia vahvuuksiani ja mahdollisuksiani.

Elsystä on mukavaa opettaa ja tukea muita. Hän uskoo, että opitun jakaminen muille on todella tärkeää.

Kun osallistuin lasten mediahankkeisiin, Plan opetti minulle, ettei minun tarvitse pelätä sanoa mitä ajattelen ja tunnen. Opin ilmaisemaan huolenaiheitani. Olen kiitollinen siitä, että Planin työntekijät saivat minut tuntemaan, että pystyin oppimaan ja myös opettamaan muita. Osallistuin moniin koulutushankkeisiin, jotka olivat hienoja kokemuksia. Erityisesti mieleeni on jäänyt rauhan kulttuuriin ja väkivallattomuuteen liittynyt hanke. Olen kertonut oppimastani myös muille.

Uskon, että yksi lasten hyväksi toimivien tahojen haasteista on oppia tekemään yhteistyötä lasten kanssa. Uskon että näiden tahojen ja myös El Salvadorin valtion tulisi ottaa huomioon lasten toiminta ja mielipiteet. Etenkin meidän tytöt on jätetty liikaa huomioimatta. Me tarvitsemme tilaisuuksia, avoimia ovia, sillä olemme tärkeitä tälle maalle. Tiedän, että tytöillä on hyviä ideoita ja että he voivat keksiä luovia ratkaisuja ongelmiin. Ikävä kyllä tiedotusvälineet kohtelevat meitä uhreina, tyttöraukkoina, eivätkä tuo esiin sitä, mitä teemme yhteiskuntamme hyväksi. Me tytöt olemme osaavampia ja vahvempia kuin useimmat ihmiset luulevat – tarvitsemme vain mahdollisuuksia osallistua. Meitä pitää kuunnella.”

Planin henkilökunta muokkasi ja viimeisteli tämän raportin.